

Kari Rauha

Tapasimme Karin kanssa ensi kertaa kesällä 2019 Hollolan kirkonmäen museolla hollolalaisten ensimmäisen tervahautaprojektin yhteydessä, jossa toimin käytännön taitojen opastajana, etenkin mitä haudan rakennukseen ja polttoon tulee. Jo ensimmäinen puhelumme ennen oikeata tapaamistamme venyi toiselle tai kolmannelle tunnille, sillä välittömästi alkoi aivomyrsky tervahautatekniikoissa ilmenneitä ja mitä ilmeisimmin ratkaistavissa olevia, mutta ratkaisemattomia ongelmia koskien...muista elämänalueista puhumattakaan. Ja sama pitkä myrsky on jatkunut jokaisessa puhelussamme siitä lähtien. Mielenkiintoisinta ja älyllisesti kiihottavinta tässä kuitenkin on, että myrskyn aikana, ideoiden ja ratkaisumallien puolelta puolelle pompottelun aikana olemme kerrasta toiseen vuorotellen opettaja ja oppilas.

Heti kättelyssä Karin persoonan laaja-alaisuus kävi hyvin, hyvin selväksi. Ja sitten alkoi tihkua sekä Karilta itseltään, että muualtakin tietoja keskiaikateemasta, viikinkilavayhteyksistä, eräopaskoulutuksista, museotoiminnasta, kyläyhteisötoiminnasta ja monesta muusta aktiviteetista. Karin sosiaalinen lahjakkuus tulee ilmi mielenkiintoisella tavalla helsinkiläispojan sopeutumiskyvyssä mitä erilaisimpiin maaseutujen yhteisöihin. Rohkeus tarttua toimeen tulee puolestaan selkeästi esiin Hollolan ja Kuhmoisten paanukattojen tervaussuunnitelmiin ja oman tervan tuotannon mittaviin ja jo sinänsä pelkäämättömyyttä vaativiin projekteihin tarttumisessa.

Olellaisia luonteenpiirteitä Karille ovat myös rehellinen ja vilpittömän asenne, ihmisläheisyys, pohjaton uteliaisuus, uuden oppimisen jano, loputon energia, loputon ideariihi, lannistumattomuus, sekä hyvin tärkeänä käytännön piirteinä kyky opettaa, ottaa vastaan ja jakaa tietoja ja taitoja.

Kylähulluja on luonnollisesti monenlaisia (kuten muitakin lajitovereitamme), mutta yksi asia heitä yhdistää; toimiminen jonkinlaisena solmukohtana, kanavoijana, katalysaattorina ja jopa ukkosenjohdattimena mitä moninaisimmille, mutta silti useimmiten paikallisesti tärkeille prosesseille, pienemmässä tai suuremmissa mittakaavassa, enemmän tai vähemmän piilossa. Tässä suhteessa roolissa on myös vähintäänkin etäinen sukulaisuussuhde vanhan kunnan narrin rooliin (vanhassa ja kunnioitettavassa merkityksessään).

Karin tapauksessa tämä piirre täyttyy ja ruumiillistuu mitä moninaisimmissa yhteyksissä pieniin erityisryhmiin, mutta myös suuremman mittakaavan asioissa niin paikkakuntatasolla kuin maakuntatasollakin oman kylänsä ja monien muidenkin kylien aktivoijana, asioiden edistäjänä ja hengenlujana.

Mielenkiintoinen piirre on myös kylähullujen ajattomuus ja läsnäolo halki vuosikymmenten, vuosisatojen ja jopa vuosituhansien. Kun Karin tapaa ensi kertaa, on mahdollista, ettei hetkeen muista, mitä aikakautta ympäröivä maisema taas elikään. Itselläni Kari ilmestyi ensimmäisellä kerralla Hollolan talomuseoalueen 1850-lukulaisen pihapiirin reunaan lähinnä Jaska Jokusen mieleentuovana hahmona.

Suosittelen täydestä sydäimestäni Kari Rauhan valitsemista Valtakunnan Viralliseksi XVI Kylähulluksi.

Suosioonne sulkeutuen,

Mikko Erkinaro